

DOMSTOLENS DOM (første afdeling)

23. januar 1986 *

I sag 171/84

Pietro Soma, midlertidigt ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, og **sytten andre sagsøgere**, midlertidigt ansatte ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som alle er placeret ved Det fælles Forskningscenter i Ispra, ved advokat G. Marchesini med møderet for Italiens Corte di Cassazione, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat V. Biel, 18 A, rue des Glacis,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved G. Berardis, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beregning af sagsøgernes pensionsrettigheder i henhold til Fællesskabernes pensionsordning, hvorved Kommissionen kun delvis har taget hensyn til varigheden af deres tjenestetid ved Kommissionen forud for deres udnævnelse til midlertidigt ansatte,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, dommerne G. Bosco og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: C. O. Lenz

justitssekreær: fuldmægtig D. Louterman

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 24. oktober 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Italiensk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades).

Præmisser

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 28. juni 1984, har Pietro Soma og 17 andre sagsøgere, midlertidigt ansatte ved Kommissionen, som alle er placeret ved Det fælles Forskningscenter i Ispra anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beregning af sagsøgernes pensionsrettigheder i henhold til Fællesskabernes pensionsordning, hvorved Kommissionen kun delvis har taget hensyn til varigheden af deres tjenestetid ved Kommissionen forud for deres udnævnelse til midlertidigt ansatte.
- 2 Det fremgår af sagen, at sagsøgerne indtil den 1. november 1976, da Rådets forordning nr. 2615/76 af 21. oktober 1976 om ændring af forordning nr. 259/68 for så vidt angår ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber (EFT L 299, s. 1) trådte i kraft, var beskæftiget som »ansatte ved anlæg« ved Det fælles Forskningscenter i Ispra, og at de i denne egenskab var tilsluttet den italienske socialsikringsordning, der forvaltes af Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS).
- 3 Ifølge Rådets ovennævnte forordning nr. 2615/76 blev stillingsbetegnelsen »ansatte ved anlæg« ophævet, og sagsøgerne fik status som midlertidigt ansatte, jfr. artikel 2 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, som blev udvidet ved tilføjelsen af en ny kategori, som i artiklens litra d) defineres således: »den, der midlertidigt ansættes i en fast stilling, som aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, og som er opført i den liste over stillinger, der er knyttet som bilag til den pågældende institutions budget«.
- 4 Ifølge forordning nr. 2615/76 omfattes de tidligere »ansatte ved anlæg« nu af Fællesskabernes pensionsordning, idet ansættelsesvilkårenes artikel 39, stk. 2,

ændredes således: »Ved fratræden fra tjenesten er den ansatte, der er nævnt i artikel 2, litra c) eller d) berettiget til alderspension eller udtrædelsespenge under de betingelser, der er fastsat i afsnit V, kapitel 3, i vedtægten og i bilag VIII til vedtægten«.

- 5 Artikel 2, stk. 4, 1. afsnit, i forordning nr. 2615/76 indeholder en overgangsbestemmelse til fordel for ansatte ved anlæg, som har opnået status som midlertidigt ansatte, idet længden af tjenestetiden som ansat ved anlæg tages i betragtning ved anvendelsen af tjenestemandsvedtægtens artikel 77, stk. 1, hvorefter tjenstemandens ret til alderspension er betinget af, at han har gjort tjeneste i mindst ti år.
- 6 I henhold til artikel 2, stk. 4, 2. afsnit, i forordning nr. 2615/76 tages der dog ved beregningen af pensionsgivende tjenesteår i den i artikel 2 i bilag VIII til vedtægten anførte betydning kun hensyn til det antal år, som den tidligere ansatte ved anlæg har gjort tjeneste i sin nye egenskab af midlertidigt ansat.
- 7 Af billighedsgrunde besluttede Kommissionen dog at anvende artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII analogt over for de tidligere ansatte ved anlæg, som fremsatte anmodning herom; efter bestemmelsen kan en tjenestemand, der indtræder i en af fællesskabsinstitutionernes tjeneste efter at have været tilsluttet en national socialsikringsordning, lade overføre den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, han har erhvervet efter den nationale ordning, til Fællesskaberne. Tilsvarende fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat, under hensyntagen til den lønklasse, han er fastansat i, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, som den efter sin egen ordning godskriver ham på grundlag af den aktuarmæssige modværdi.
- 8 Den 13. juli 1978 udleverede Kommissionen til de ansatte ved Det fælles Forskningscenter i Ispra en meddelelse, som den havde offentliggjort i »*Personaleposten*« nr. 391 af 14. juni 1978, og hvorved Kommissionen meddelte de midlertidigt ansatte, som tidligere havde været tilsluttet INPS, at det nu var muligt for dem at overføre deres pensionsrettigheder til Fællesskabernes pensionsordning i henhold til en aftale indgået i Rom den 2. marts 1978 mellem INPS og Fællesskaberne.

- 9 Den 2. februar 1983 ansøgte Soma, som i henhold til Rådets ovennævnte forordning nr. 2615/76 havde haft status som midlertidigt ansat siden 1. november 1976, Kommissionen om tilladelse til at udnytte denne mulighed, for så vidt angår den periode, hvori han havde været beskæftiget som ansat ved anlæg ved Det fælles Forskningscenter i Ispra, nemlig fra 1. marts 1961 til 31. oktober 1976.
- 10 Den 4. oktober 1983 meddelte Kommissionen Soma, at den havde foretaget en række beregninger på grundlag af artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII, og at det antal år, som han havde tilbagelagt som ansat ved anlæg, herefter kunne godskrives med 6 år, 2 måneder og 23 dage ved overførsel til Fællesskabernes pensionsordning.
- 11 For så vidt angår de øvrige sagsøgere, meddelte Kommissionen dem, at de år, som de havde tilbagelagt som ansatte ved anlæg, i gennemsnit kunne godskrives med en tredjedel ved fastsættelsen af deres pension fra Fællesskaberne.
- 12 Da Soma og de øvrige sagsøgere fandt, at beregningerne i de afgørelser, som Kommissionen havde meddelt dem, var ubillige, påklagede de afgørelserne i december 1983 i henhold til artikel 46 i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte, idet de krævede de trufne foranstaltninger annulleret.
- 13 Ved en række afgørelser, som tilsendtes sagsøgerne i marts 1984, afviste Kommissionen klagerne, idet den navnlig henviste til, at de var identiske med de klager, som i 1981 var indgivet af Celant og andre tjenestemænd, og som den havde afvist. Kommissionen henviste herved til, at dens standpunkt i 1981 havde været begrundet, hvilket blev bekræftet af Domstolen i dommen af 6. oktober 1983 (Celant, 118-123/82, Sml. s. 2995).
- 14 Da Soma og de 17 andre sagsøgere ikke kunne acceptere Kommissionens standpunkt, anlagde de den 25. juni 1985 denne sag. Sagsøgerne har nedlagt påstand dels om annullation af de afgørelser, hvorved Kommissionen, med henblik på beregning af sagsøgernes alderspension i henhold til Fællesskabernes pensionsordning, tog de pensionsrettigheder i betragtning, som sagsøgerne havde erhvervet forud for deres udnævnelse til midlertidigt ansatte, dels om tilkendelse af en højere anciennitet end den, de ville få tillagt ved overførsel af den aktuarmæssige modværdi. Sagsøgerne har endvidere nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at give dem mulighed for at vælge mellem overførsel af den aktuarmæssige modværdi og den fastsatte tilbagekøbsværdi på grundlag af beregninger i begge tilfælde.

- 15 Til støtte for deres påstande har sagsøgerne for det første gjort gældende, at Kommissionen har overtrådt artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII, hvorefter den berørte tjenestemand frit kan vælge, om han for fremover kun at være omfattet af én pensionsordning vil overføre den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi af de pensionsrettigheder, han har erhvervet i den nationale socialsikringsordning, til Fællesskabernes pensionsordning.
- 16 Sagsøgerne har her anført, at Kommissionens beregninger på grundlag af ovennævnte artikel 11, stk. 2, i bilag VIII udelukkende hviler på den aktuarmæssige modværdi uden på nogen måde at angive den anciennitet, man ville være nået til, hvis beregningen havde været foretaget på grundlag af en overførsel af den fastsatte tilbagekøbsværdi. Som følge af denne undladelse havde de ikke nogen mulighed for med fuldt kendskab til forholdene at vælge mellem de to muligheder efter artikel 11, stk. 2, i bilag VIII, hvilken valgmulighed blev fastslået af Domstolen i dommen af 18. marts 1982 (Bodson), 212/81, Sml. s. 1019) uden hensyn til, om de nationale ordninger kun giver mulighed for én af disse to løsninger.
- 17 Heroverfor har Kommissionen anført, at valgmuligheden efter artikel 11, stk. 2, i bilag VIII ikke er så absolut som hævdet af sagsøgerne. Forpligtelsen til at give denne valgmulighed skal vurderes ud fra de faktiske omstændigheder i vedkommende stat, idet Kommissionen kun er forpligtet, såfremt der i den pågældende stat består en sådan mulighed, og der er indgået en aftale herom mellem Fællesskaberne og den nationale socialsikringsinstitution.
- 18 Kommissionen har anført, at den i den foreliggende sag ikke var i stand til at tilbyde sagsøgerne en beregning på grundlag af en overførsel af den fastsatte tilbagekøbsværdi, da denne mulighed ikke indgår i aftalen af 2. marts 1978 mellem Fællesskaberne og INPS. Ifølge Kommissionen har sagsøgerne anlagt en urigtig fortolkning af ovennævnte dom af 18. marts 1982 (Bodson), idet Domstolen i dommen blot definerede begreberne aktuarmæssig modværdi og fastsat tilbagekøbsværdi.
- 19 Det bemærkes yderligere, at sagsøgerne under den mundtlige forhandling har henvist til lov nr. 29 af 7. februar 1979, som har indført mulighed for tilbagekøb i det italienske retssystem.

- 20 Når henses til det af sagsøgerne anførte, er det nødvendigt at fastlægge den nøjagtige rækkevidde af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII. Det fremgår klart af en gennemgang af bestemmelsens ordlyd, at hovedformålet er at sikre overgangen fra en national sikringsordning til Fællesskabernes ordning under en af de deri nævnte former, nemlig den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, men der stilles ikke krav om, at begge muligheder skal foreligge; det er yderligere uden betydning, om der består valgmulighed efter national ret.
- 21 Det bemærkes videre, at Kommissionen med rette har anført, at Domstolen i ovennævnte dom af 18. marts 1982 (Bodson) blot definerede begreberne aktuarmæssig modværdi og fastsat tilbagekøbsværdi uden at tage stilling til Kommissionens forpligtelse til i medfør af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII at give de berørte mulighed for at vælge mellem den aktuarmæssige mdværdi og den fastsatte tilbagekøbsværdi.
- 22 Det gælder for den foreliggende sag, at begrebet fastsat tilbagekøbsværdi var ukendt i det italienske retssystem, da aftalen af 2. marts 1978 blev indgået mellem Fællesskaberne og INPS. Aftaleparterne havde således ingen mulighed for at lade begrebet indgå i aftalen, hvorfor den kun giver mulighed for overførsel af den aktuarmæssige modværdi. Når henses hertil, er det ufornuddent at tage stilling til, om der ved lov nr. 29 af 7. februar 1978, som sagsøgerne har henvist til under den mundtlige forhandling, reelt indførtes mulighed for tilbagekøb i det italienske retssystem.
- 23 Det må herefter fastslås, at det første anbringende ikke kan lægges til grund, da det støttes på en urigtig fortolkning af ovennævnte artikel 11, stk. 2, i bilag VIII.
- 24 Til støtte for deres påstande har sagsøgerne yderligere gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling. Ifølge sagsøgerne blev de ved godskrivelsen af pensionsrettigheder stillet langt ringere end andre ansatte, der allerede ved tiltrædelsen blev udnævnt til tjenestemænd eller midlertidigt ansatte, også selv om sagsøgerne havde erhvervet pensionsrettigheder i tilsvarende eller endog større omfang. Ved Kommissionens beregning fik de nemlig godskrevet et antal pensionsgivende tjenesteår, som kun udgør en tredjedel

af det antal, som blev godskrevet tjenestemænd og midlertidigt ansatte, som efter ansættelsen havde indbetalt et tilsvarende bidrag til Fællesskabernes pensionsordning.

- 25 Kommissionen har — under hensyn til, at alle pensionsordningerne er forskellige, for så vidt angår bidragenes art, ydelseernes varighed, pensionsalderen og pensions størrelse — anført, at der må anlægges et ensartet synspunkt, hvis det skal være muligt at omsætte de rettigheder, som er erhvervet ifølge en bestemt pensionsordning, til pensionsgivende tjenesteår, jfr. Fællesskabernes tjenestemandsvedtægt.
- 26 Denne ensartethed, som er fastlagt i form af en fælles matematisk formel opstillet af Kommissionen til gennemførelse af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII, har kun til formål at sikre ligebehandling af tjenestemænd og midlertidigt ansatte uanset deres hjemsted. Det er kun tilsyneladende, at denne beregning giver et ulige resultat, da fællesskabspensionen under alle omstændigheder er betydelig højere end den af INPS ydede pension. Yderligere har Kommissionen henvist til ovennævnte dom af 6. oktober 1983 (Celant), navnlig præmis 28, hvori Domstolen bekræftede Kommissionens synspunkt, hvorefter overførte pensionsrettigheder af samme størrelsesorden ikke nødvendigvis fører til samme pensionsgivende tjenesteår efter Fællesskabernes pensionsordning.
- 27 For at tage stilling til, om dette anbringende er begrundet, har Domstolen fundet det nødvendigt at stille Kommissionen to spørgsmål. For det første har Domstolen anmodet Kommissionen om nærmere at uddybe grunden til, at forskellene mellem pensionsordningerne, som i den foreliggende sag havde gjort det nødvendigt at anvende den matematiske formel, havde medført det af sagsøgerne anfægtede resultat, og for det andet om at forklare, hvorfor Kommissionen mener, at sagsøgeres andet anbringende udelukkende tilsigter, at de med tilbagevirkende kraft godskrives de pensionsrettigheder, som de ville have erhvervet i henhold til fællesskabsordningen, såfremt de ved tjenesteforholdets begyndelse var udnævnt til midlertidigt ansatte.
- 28 I Kommissionens svar, som blev tilstillet Domstolen den 30. april 1985, understregede den dels, at der indgik et meget stort antal variable størrelser i den matematiske formel, som anvendtes ved beregningen af fællesskabspensionen, og at de snarere var knyttet til de berørtes personlige baggrund, navnlig deres alder, end til de indbetalte bidrag, dels, at sagsøgerne krævede, at der ved fastsættelsen af

fællesskabspensionen blev taget hensyn til det samme antal pensionsgivende tjenesteår som de ifølge den nationale ordning tilbagelagte.

- 29 Herefter kan det fastslås, at hvis man umiddelbart sammenligner situationen for en lokalt ansat, som først senere erhvervede status som midlertidigt ansat, og situationen for en midlertidigt ansat, som erhvervede denne status ved tjenesteforholdets begyndelse, for så vidt angår en bestemt periode, hvori begge har indbetalt bidrag af næsten samme størrelse i henhold til den italienske sociale sikringsordning henholdsvis fællesskabsordningen, befinder den midlertidigt ansatte sig allerede ved tjenesteforholdets begyndelse i en gunstigere position, da han ved beregning af alderspensionen godskrives alle de tilbagelagte tjenesteår. Det er denne forskelsbehandling, som sagsøgerne finder diskriminerende.
- 30 Ifølge Domstolens praksis kan der imidlertid »ikke... gøres indsigelse imod, at forskellige grupper af ansatte ved Fællesskaberne har forskellig status«, og »det er derfor ikke udtryk for forskelsbehandling, at visse grupper af ansatte ved Fællesskaberne med hensyn til vedtægtsmæssige garantier og socialsikringsfordele kan have garantier eller fordele, som andre grupper ikke har«(ovennævnte dom af 6. oktober 1983, Celant, præmis 22).
- 31 Domstolen har yderligere klart fremhævet i dommens præmis 27, at det ikke kan kritiseres, at fællesskabslovgiver ikke i 1976 med tilbagevirkende gyldighed gav ansatte ved anlæg status som midlertidigt ansatte, navnlig for så vidt angår Fællesskabernes pensionsordning, og at »den eneste ordning, der er ensbetydende med en lønsom forvaltning af Fællesskabernes pensionsordning i tilfælde af en tilbagevirkende kapitalisering af forsikringsperioder, er en anvendelse af bestemmelserne i artikel 11 i vedtægtens bilag VIII«.
- 32 Såfremt det antages, at fællesskabspensionen beregnes på grundlag af en overførsel af den aktuarmæssige modværdi, jfr. artikel 11, stk. 2, i bilag VIII, udtalte Domstolen yderligere udtrykkeligt, at »den aktuarmæssige modværdi, som blev fastsat af den nationale socialsikringsinstitution, og nyvurderingen ud fra de regler,

der gælder for Fællesskabernes pensionsordning, ... ikke [er] baseret på de samme omstændigheder og faktorer med hensyn til de berørte personers forhold, deres fremtidsudsigter, bidragenes størrelse samt ydelsernes karakter og omfang; der er derfor intet overraskende i, at beregningen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal tages i betragtning i forbindelse med Fællesskabernes pensionsordning, falder anderledes ud end den beregning, der foretages af den nationale institution.«

- 33 Det fremgår således klart af det ovenfor anførte, at sagsøgenes retsstilling, for så vidt angår fastsættelsen af fællesskabspensionen på ingen måde kan sammenlignes med retsstillingen for de midlertidigt ansatte, som erhvervede denne status ved deres tiltrædelse af tjenesten; der kan således ikke være tale om, at de har været udsat for forskelsbehandling. Følgelig kan det andet anbringende ikke lægges til grund.
- 34 Sagsøgerne har videre anført, at Kommissionen ikke blot har lagt den i oktober 1976 gældende grundløn til grund, men ligeledes justeringskoefficienten ifølge vedtægtens artikel 65, som da androg 157,8%, da den på grundlag af den anvendte matematiske formel fastsatte de pensionsgivende tjenesteår, der skulle tages i betragtning ved fastsættelse af fællesskabspensionen. Anvendelsen af justeringskoefficienten havde til virkning dels at nedsætte de pensionsgivende tjenesteår betydeligt, fordi både denne koefficient og grundlønnen er indeholdt i nævneren i den formel, som anvendes af Kommissionen, dels at udsætte sagsøgerne for forskelsbehandling i forhold til midlertidigt ansatte, som har haft denne status siden tiltrædelsen af tjenesten, idet sidstnævntes bidrag til pensionsordningen ikke blev vurderet på grundlag af deres gældende grundløn.
- 35 Heroverfor har Kommissionen under henvisning til Domstolens dom af 19. november 1981 (Benassi, 194/80, Sml. s. 2815) anført, at Domstolen har godkendt, at justeringskoefficienten anvendes ved beregninger, som foretages i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII, og at det var nødvendigt at anvende den i den foreliggende sag, hvis man ville undgå fejlagtige resultater. Den forskelsbehandling, som sagsøgerne har været udsat for, er i øvrigt ikke diskriminerende, for så vidt deres retsstilling afviger fra retsstillingen for de midlertidigt ansatte, som havde opnået denne status ved ansættelsen.

- 36 Domstolen finder her, at dette anbringende, som sagsøgerne ikke har opretholdt i replikken, men som de har gentaget under den mundtlige forhandling, af de af Kommissionen anførte grunde ikke kan lægges til grund.
- 37 Sagsøgernes sidste klagepunkt vedrører det forhold, at Kommissionen for perioden fra 1. november 1976 indtil den faktiske overførsel af det af den italienske institution overførte beløb nedsatte dette med 3,5% i rente, uden at den på nogen måde begrundede dette fradrag. På grund af fradraget reduceredes det overførte kapitalbeløb ganske betydeligt, så meget mere som Kommissionen først i 1983 gav sagsøgerne mulighed for at træffe afgørelse om beløbets overførsel, dvs. længe efterderes udnævnelse til midlertidigt ansatte. Ved således at tilsidesætte sin oplysnings- og omsorgspligt over for de ansatte har Kommissionen ikke givet sagsøgerne tilstrækkelig mulighed for at træffe deres afgørelse på rimeligt grundlag.
- 38 Kommissionen har heroverfor anført, at alle nødvendige oplysninger om 3,5% rente fandtes i aftalen af 2. marts 1978 mellem Kommissionen og INPS. Den bemærker, at den 3,5% rente, som vedrører perioden fra 1. november 1976, da sagsøgerne udnævntes til midlertidigt ansatte, indtil tidspunktet for den forventede overførsel af det under INPS akkumulerede kapitalbeløb, er begrundet, for så vidt Kommissionen ikke kunne oppebære renter af beløbet førend dets endelige overførsel. Dette fradrag opvejes i øvrigt af det forhold, at INPS overførte kapitalbeløbet med tillæg af 4,5% løbende rente fra 1. november 1976 indtil det tidspunkt, hvor Kommissionen anmodede INPS om at opgive det nøjagtigt overførte beløb. Det fremgår i øvrigt udtrykkeligt af aftalen af 2. marts 1978, at der højst kan forløbe 90 dage mellem denne anmodning og den faktiske overførsel.
- 39 Det bemærkes, at det fremgår af sagen, at det kun er i denne periode på 90 dage, at sagsøgerne måtte bære en negativ rente på 3,5% uden at få tilskrevet 4,5% i rente. Det må derimod understreges, at sagsøgerne drog fordel af den positive rente, som INPS anvendte fra tidspunktet for deres udnævnelse til midlertidigt ansatte, indtil Kommissionen indgav sin anmodning om overførsel til INPS. I betragtning af forskellen mellem den positive og den negative rente, har den tid, som overførslen af de kapitaliserede rettigheder har krævet, for så vidt angår perioden fra 1976 til 1983, ikke påført sagsøgerne skade, men derimod givet dem en vis fordel. Yderligere er det ubestridt, at Kommissionen sendte sagkyndige tjenestemænd til Ispra med det formål at give de berørte ansatte alle nødvendige

oplysninger om anvendelsen af artikel 11 i tjenstemandsvedtægts bilag VIII. Den gav således sagsøgerne mulighed for at indhente oplysninger og få afklaret alle de punkter, som de fandt tvetydige eller uklare. Følgelig kan det fjerde anbringende heller ikke lægges til grund.

- 40 Da ingen af sagsøgernes anbringender kan lægges til grund, vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 41 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager vedrørende ansatte ved Fællesskaberne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart

Bosco

O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. januar 1986.

P. Heim
Justissekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident